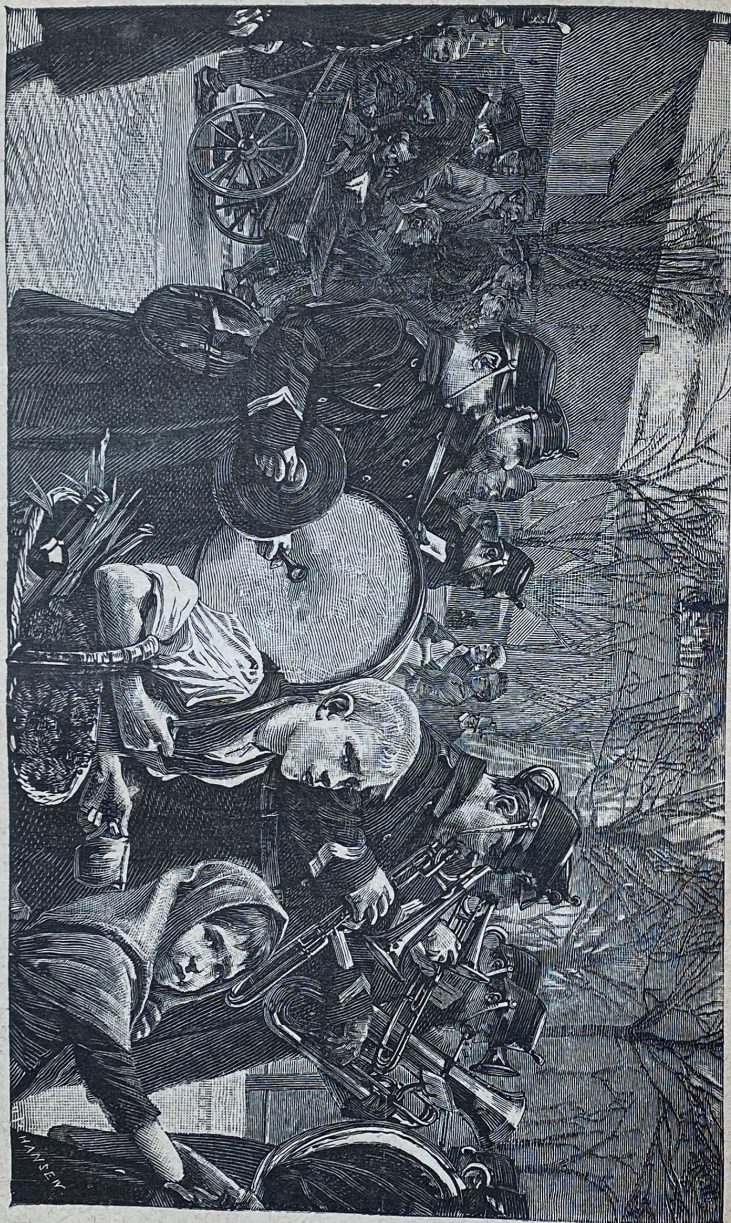

til den sidste Børstenbinder i Antoniestræde, vendte han om og gik hjem.

Alligevel varede det gjerne adskillige Timer, inden han igjen naaede Hjærtensfrydgade; thi det var hans Bane at standse udenfor enhver Butik, selv den mindste Grønthandlerskjalder, betragte de der udstillede Varer og indprænte sig Priserne paa alle Ting lige fra Damernes Underbeklædningsgjenstande til Hvidkaalshoveder og Diamantsmykker. Ikke fordi han havde til Hensigt at gjøre Indkjøb af noget som helst; deri var han forhindret alene af den Grund, at Madam Slussen aldrig betroede ham Omgang med Penge, da hun havde de allerfjærgeligste Erfaringer for, til hvilke Udsæjlsjer han i saa Tilfælde kunde henfalde. Men med sine tomme Lommer fandt han en Tilfredsstillelse i at gaa ind i Butikkerne og nyde Kommiss'ernes Høflighed, spørge om Prisen paa kostbare Varer og derpaa tøsle af igjen med den Bested, at han skulde lade „høre fra sig.“

Alligevel — trods Madam Slussens forsigtige Forholdsregler og hendes skarptrynede Narvaagenhed — kunde det dog hændes sig, at Højbaadsmanden bag hendes Ryg og rigtignok undertiden ved Transaktioner, der ikke var en kongelig Embedsmand med to Ordner paa Brystet ganske værdige, fik sig samlet en ubetydelig lille Klatskilling, som han da anvendte i samme dybe Hemmelighed, i hvilken han havde plukket den sammen.

Dette skete nemlig ved Hjælp af de Enører, han i Ny og Næ — og med en vis behændig Evne — forstod at afsnappe Barberen eller de Handlende, til hvem han blev sendt, i de Penge, han fik med sig hjemme fra, naar Vedkommende ikke kunde give tilbage paa Topperne. Pengene, som han saaledes opsparede, gjenste han oppe paa Loftet over en Hanehjælpe, for at Madam Slussen ikke skulde finde dem; og den Dag, han langt om længe havde faaet samlet en gammel Mark, steg han hastigere end vanlig i sin graa Hat og Kalmuffses Frakke ned ad Hønsetrappen, naar han havde givet sin Egtmæge det reglementerede, lydelige Afkedsstus, humpede ilfomt om Hjørnet, ja tog sig endog næppe Tid til at bemærke, om nogen hilste ham fra Næboders Bagt, saa travlt havde han.

Undertiden skulde han endog fra Musikken paa Amalienborg for des hastigere at kunne komme ned i Toldbodgade, hvor han forsvandt ind i en Skjænkebod i Stuen, hvis Klokke ringede med en underlig død Klemt, omtrent som en lille Vigklokke.